

ники мали 4 відмінки, відмінкові закінчення були дуже різноманітні, залежно від роду іменника і закінчення його основи. Прикметники також мали розвинену відміну і узгоджувались з іменниками у роді, числі і відмінку. Дієслово змінювалось і за числами, і за особами та мало для цього спеціальні закінчення, які збереглися і в середньоанглійській мові (*I love, thou lovest, we loven* – теперішній час. *I lovede, thou lovedest, we loweden* – минулий час та ін.).

Всі часи групи *Continuous*, почавши утворюватись протягом середньоанглійського періоду, закріпились у мові лише на початку XVII століття, а деякі форми, наприклад, *Present Continuous Passive Voice* – *The house is being built* – ще пізніше.

Допоміжне дієслово *do* вживалося спочатку тільки як основне дієслово, з XV століття просто для підсилення значення основного дієслова і до XVI століття не було спеціальною ознакою питальної та заперечної форм дієслова в *Present* і *Past Indefinite*, якою воно є в сучасній мові. Ця спеціальна функція закріпилася за ним тільки з XVII століття [3]. Відбувались значні зміни у фонетиці, а також у написанні тих же самих слів. Ось деякі приклади написання слів, що збереглися до наших часів:

Староанглійський:	<i>a-risan</i>	<i>beard</i>	<i>cild</i>	<i>fader</i>	<i>land</i>
Середньоанглійський:	<i>arisen</i>	<i>berd</i>	<i>child</i>	<i>fader</i>	<i>lond</i>
Новоанглійський:	<i>arise</i>	<i>beard</i>	<i>child</i>	<i>father</i>	<i>land</i>

Значення: *виникати*   *борода*   *дитина*   *батько*   *країна*

ЛІТЕРАТУРА

1. Вовченко Н. Ф. Across Great Britain. По Великій Британії / Н. Ф. Вовченко. – К. : Знання, 2002. – 222 с.
2. Голицынский Ю. Б. Great Britain / Ю. Б. Голицынский. – СПб. : КАРО, 2002. – 480 с.
3. Грузинська І. О. English Grammar / Грузинська І. О., Черкаська Є. Б. – К. : Радянська школа, 1955. – 208 с.
4. Шахрай О. Б. Историчний коментар до читання і правопису сучасної англійської мови / О. Б. Шахрай. – К. : Вища школа, Головне Видавництво, 1976. – 168 с.

Оксана Шинкарчук

*магістрантка природничого факультету
Полтавського державного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

ІНОЗЕМНІ МОВИ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Протягом тисячоліть людство вивчає іноземні мови, і це є довготривалий, складний процес, що потребує часу і зусиль. Загальновідомо, що в Європі вивчення іноземних мов розпочалося в XI столітті як

один із самоочевидних привілеїв аристократії. В наш час важко переоцінити роль іноземномовної комунікації в усіх сферах суспільства: науці, техніці, економіці, торгівлі, менеджменті, культурі тощо.

Володіння іноземними мовами, зокрема англійською, сьогодні визнається чинником професійної відповідності, конкурентоспроможності особи на ринку праці. Не випадково специфіку взаємовідносин в усіх сферах життєдіяльності визначає саме комунікація. Отже, від того, які взаємини складаються між членами суспільства, значною мірою залежить подальше зростання матеріального і духовного рівня громади.

Розвинуте суспільство відзначається не тільки могутнім економічним потенціалом, а й зростаючим моральним рівнем, що вимагає дотримання громадських прав та обов'язків, сприяє життєтворчості за законами справедливості, краси і добра.

Мова кожного народу – це скарбниця духовних надбань нації, досвіду співжиття, праці й творчості попередніх поколінь. Саме у системі національної мови закодовано інтелект тієї чи іншої нації. Кожна мова є основною формою національної культури, першоосновою літератури. Іноземна мова, належачи до так званих вторинних систем, функціонує й розвивається в різноманітних актах мовлення, що повторюються усно та фіксуються письмово.

За словами німецького філософа Л. Фейєрбаха, "...що б людина не називала і не виражала, завжди вона розкриває свою особисту сутність; тому мова є критерієм того, на якому рівні перебуває людська культура". Цю тезу доповнює відомий український мовознавець О. Потебня: "Мовна індивідуальність вирізняє людину як особистість, і що яскравіша ця особистість, то повніше вона відображає мовні якості суспільства" [1, с. 151].

Практика засвідчує, що ефективність міжнародної співпраці вітчизняних навчальних закладів залежить від володіння суб'єктами такої співпраці іноземною мовою. Отже, професійна підготовка сучасного вчителя й освітнього менеджера як високоінтелектуальної особистості, яскравої творчої індивідуальності вимагає сформованих іноземномовних компетенцій.

ЛІТЕРАТУРА

1. Синиця І. О. Педагогічна майстерність вчителя // Педагогіка : хрестоматія / Уклад. А. І. Кузьминський, В. Л. Омеляненко. – К. : Знання-Прес, 2003. – С. 145–170.

Щетініна Ольга
студентка психолого-педагогічного факультету